

Over de badmeesters van USW & TRB

In 1984 begon ik als puber aan mijn eerste baantje op Paviljoen Drie in de Koog, daar maakte ik al snel kennis met de badmeesters. Ze stuurden ons weg met onze nieuwe coole bestuurbare vliegers, uiteraard gingen we niet weg. Het was immers ons strand! Ik bracht mijn puberteit door in de Koog en dus op het strand. Ik leerde strandhuisjes bouwen, windsurfen en catamaranzeilen op Paal 17, het strand is voor mij altijd een vast punt in mijn bestaan gebleven. Ik koester de herinneringen aan oneindige zomerse stranddagen, strandfeesten, kampvuren, slapen in ons romantische strandhuisje, tientallen rondjes Texel en surfsessies met de hoogste golven en altijd een veilig zandstrand om naar terug te keren.

Uiteindelijk werd ik in 2002 strandexploitant, en in de loop der jaren is er heel wat jeugd aan het werk geweest op het paviljoen en net zoveel (jonge) badmeesters zijn voorbij gekomen. Ze zijn allemaal net van de middelbare school, voor de wet volwassen, ze mogen stemmen, fysiek lijkt het heel wat, maar geestelijk zijn ze nog lang niet uitgerijpt. Er zijn boeken volgeschreven over het puberbrein. Wat ik heb onthouden uit die boeken en in de praktijk geleerd; ze zijn vrolijk, vol energie, hormonen en van goeie wil. Plannen lukt nog lang niet en ze overschatten hun eigen kunnen mateloos, zijn snel afgeleid, zoeken grenzen op en hebben enorme honger en dorst!.

In onze beginjaren op Paal 9 kwamen de badmeesters vrolijk elke ochtend het strandslag en het terras vegen, daarna een kopje koffie en in de avond een maaltijd, met limonade of een beker melk. Dit ging ook zo op de andere paviljoens, P12, 15 en 17, het was zo een beetje ontstaan omdat ze verhuisd waren van de Scholleboe, met toilet en keuken naar een tijdelijk onderkomen aan de pontweg, waar geen keuken, geen douche, geen toilet of wat voor voorziening dan ook was. Er was daardoor een goede band tussen de paviljoens en de jongens. Dagelijks was er voor hen een luisterend oor, een schouderklopje, een duwtje in de juiste richting of een sterk verhaal. In de avond gingen ze naar in de Karseboom en ook daar was een warme band en vaak nog sterkere verhalen van

Nog elke zomer komen er badmeesters uit die tijd op ons terras herinneringen ophalen en bijpraten over hun eigen kroost, carrières en over hoe het vroeger was. Zelfs door heele oude kerels worden verhalen verteld over badmeesterij in de jaren 60 en 70, Een of twee zomers als badmeester is voor een ieder een vormende ervaring geweest en waardevolle herinnering. En dat gun je toekomstige generaties uiteraard ook.

Ergens rond 2010? Kregen we, in niet mis te verstane woorden.., van de gemeente te horen dat de jongens niet meer terras mochten vegen en dat ze zelf voortaan gingen koken in de schuur aan de Pontweg. Het contact werd minder, en het dieet veranderde van Hollandse pot met een beker melk naar diepvries pizza en bier... Ook waren inmiddels gestopt, het luisterend oor en de warme band verwaterde en de Utrechtse badmeesters raakten aan de Pontweg meer en meer op zichzelf, met weinig toezicht of steun. Nog steeds in die kale schuur op dat winderige stuk grasland aan de Pontweg, met amper daglicht, zonder privacy, met 1 douchecabine en een dixie voor je behoeften of er ooit een knappe keuken is gekomen weet ik niet, maar er is tot nu toe niks beters voor ze gevonden. De TRB bivakkeert al heel lang elke zomer in de Fekonsieskuur aan de Pelikaanweg, aan de rand van het bos. Een luwe plek, een mooie groepsaccommodatie, met keuken, toiletten, douches en burens die een oogje in het zeil houden.

De Koog is op loopafstand van de huidige schuur (hij is zo aftands en oud dat ie niet eens een naam heeft) en alle verlokkingen daar zijn voor een stel jongens zonder begeleiding uiteraard niet te weerstaan. Tijden zijn veranderd, het USW wordt door de media onder de loep gelegd en beoordeeld en veroordeeld. Om nu ook als raad op basis van dat door (sociale) media geschetste beeld te oordelen over het USW is in mijn optiek echt tekort door de bocht.

Afgelopen voorjaar is afgesproken om na dit seizoen de voortgang te evalueren, er ligt een onafhankelijk rapport, waarin geen woord chinees staat. Kort samengevat: de jongens uit Utrecht en de TRB doen heeel erg hun best, er zijn geen noemenswaardige incidenten geweest, ze boeken enorme vooruitgang in hun reddingsvaardigheden met name door een intensievere begeleiding door een aantal zeer ervaren Texelse redders. Ook in mijn bedrijf zou het niks worden als er alleen maar 19 en 20 jarigen rond zouden lopen, zonder begeleiding en coaching van een volwassen en ervaren collega.

Waarom PVDA/groenlinks ondanks dat positieve rapport toch met een motie komt om te stoppen met de samenwerking met het USW, is mij een raadsel. Het is hoog tijd voor een knappe accommodatie, gezonde maaltijden en een dagelijks luisterend oor van een paar weldenkende volwassenen. In plaats van ze nu weg te sturen vindt ik dat het hoog tijd is voor meer ondersteuning, en een staande ovatie voor de afgelopen 75 jaar onbezoldigde inzet voor het Texelse strand.